

χέρι του επάνω στο στήθος του βρέφους που
δνειρεύεται μέσα στο λίκνο του ;

Κύματα χρυσά κι' άσημένια χύνονται από
πάνω και ξαπλώνοντε στη επιφάνεια των
νερών που κοιμούνται και των άφρων που νυ-
νουρίζουν έρωτικά ό,τι κοιμάται...

Νομίζεις πώς είνε φτερά άγγέλων της θά-
λασσας, που την ήμερα κρύβονται μέσα στης
μυστικές άγκαλιές της, και την νύχτα βγαί-
νουν για να χαϊδέψουν τὰ στήθη της από εύ
γνωμοσύνη...

Τό ναυτόπουλο άνοίγει πανί, και κάθεται
στο τιμόνι ώχρό και αδύνατο

Τὰ δύο εκείνα μάτια παντού μπροστά του,
και στη γαλήνη και στη γ τρικυμία.

Φοβάται να κυττάζη πειά τη θάλασσα.

Έβλεπθήκε ό,τι άγαπούσε.

Άλλά τί να κάμη που δεν έγεννήθηκα για
τίποτε άλλο παρά μόνο για αυτήν ;

Γαλήνη.

Τὰ κύματα που ήσαν άγρια γθές και πο-
λεμούσαν μεταξύ τους, τώρα άγκαλιάζονται
όλα μαζί σε μια ειρήνη αδελφωμένα, και
σπαρταράει τό ένα μέσα στην άγκαλιά του
άλλου.

Μυστικά όμως.

Τὸ ναυτόπουλο θέλει να τραγουδήση, αλλά
δεν μπορεί.

Αισθάνεται ότι τὰ νερά εκείνα που είνε
ήρεμα και απαλά αρχίζουν ν' ανασηκώνονται
σιγά-σιγά, σαν ένα στήθος που ζεσταίνεται
από κάποιον πόθο και αναστενάζει βαθεία.

Τὸ άγέρι αρχίζει λίγο λίγο να φυσά...

Τὰ στήθη της θάλασσας ανασηκώνονται πε-

ρισσότερο, και τὸν αναστεναγμό τους τὸν παίρ-
νει στὰ φτερά του ο αιώνας διαβάτης, και τὸν
φέρει στην άκοή του ναύτη.

Κάτι άγριο πρέπει να γίνη, που ούτε τζ-
στρα θέλουν να τὸ ιδούν, για αυτό αρχίζουν
κι' εκείνα να κρύβονται φοβισμένα.

Άλλά τὰ μάτια από κάτω ανεβαίνουν λίγο
λίγο και πλησιάζουν...

Θέλει να στρίψη τη βάρκα του και να γυ-
ρίση και πάλι στη στερηά, μα δεν μπορεί...

Σάν να είνε δεμένος από αδιάλυτα μάγια
τραδιέται δυνατά από τὸν φοβερό μαγνήτη των
δύο εκείνων ματιών...

Τὸ ναυτόπουλο σύρεται πίσω, μα τὰ μάτια
τὸν τραβούν εμπρός !

Νομίζει τώρα ότι άκούει και τη φωνή εκείνη
του άγέρα κοντά του, πολύ κοντά του, στην
ψυχή του μέσα...

Ιονατίζει και σταυρώνει τὰ χέρια...

Τὰ μάτια πλησιάζουν, πλησιάζουν και με-
γαλώνουν... και άγριεύουν περισσότερο... και
πετούν μεγαλείτερες στίβες.

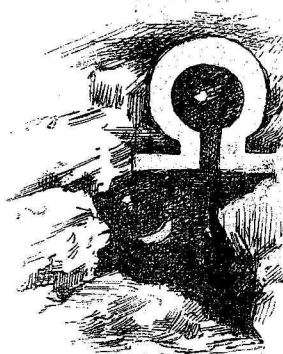
Τότε δύο κύματα σαν δύο στήθη γιγάντια
τινάζονται ψηλά με όρμη, σχίζ νται στὰ δύο
και τὸ άγκαλιάζουν σπασμωδικά...

Τίποτε δεν άκούσθηκε άλλο από ένα φιλι
τρομερό που άφησε στο στόμα του ναύτη ή
ακράτητη έρωτευμένη νεράιδα. — φιλι που στο
άκουσμά του ο άντακρονός ο γέρω-βράχος άν-
τιλάλησε με τὸ αιώνα γέλοιό του, σαν ειρων-
νία πρὸς της άγάπης την άγκαλιά που αιώ-
νίως σκοτώνει !

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

©© ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ©©

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΤΑΦΟΣ

ΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥΣΑ εις
τὸν ύπνο μου τὸν ω-
ραιότερον τάφον.

Να σὰς διηγηθῶ
πὼς τὸν εφαντάσθην,
ή μᾶλλον πὼς τὸν
εἶδα εις τὸ ὄνειρόν
μου.

Ένας αειδὸς ὄχι
πλέον ο αιώνας Χά-
ρος με τὰ γυμνά του

πόδια, με τὸ ποικαλιάρικο στήθος, τὰς απαι-
σίως μειδιώσας σιαγόνας, και με τὸ κλασικὸν
δρέπανον ἐπ' ὤμου — Ένας αειδὸς ὑπερήφανος
με ανοικτὰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς του πτέρυγας
ήρπασε τὸ νεκρὸν ἐν σῶμα μου.

Τὸ ἔφερε ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά. Καὶ τότε εἶδα
μέ τὰ μάτια της ταξειδεύτριας ψυχῆς πόσον
μικρὸς εἶνε ὁ κόσμος ! Πόλεις δλόκληροι ἐ-
φάνοντο ὡς μυῖαι κοιμώμεναι ἐπὶ λευκοῦ χάρ-
του.

Μ' ἔφερεν ὁ αἰθεροβάμων Μέντωρ εις μίαν
πατήφυλον κορυφήν, μακρὰν, εις τὸν βόρειον
πόλον, ὅπου οἱ παγετοὶ ποτὲ δεν λυώγουν. Εἰς
τὴν χιονοσκεπὴ ἐκεῖ κορυφήν περὶ ἀνθρώπου
ποῦς οὔτε ἐπάτησε οὔτε θὰ πατήσῃ, με ἐναπέ-
θεσεν ὑπτιον. Πάγοι και χιόνες ὑπῆρξ·ν τὸ
δλόλευκον, τὸ ἄχαρτον σάβονόν μου.

Άπεμαρμαρῶσθην και ἔμεινα ἐκεῖ βλέπων
πρὸς τὸν οὐρανόν, ὃ ὁποῖος ἦτο ἤδη πλησίον
μου. Τὰ βλέφαρά μου, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἡ νό-
σος ἀμυρῶσθῃ, κάποια μυστικὴ δύναμις τὰ
διαοίγει εις τὸ λευκὸν φῶς, εις τὰς λευκάς

σινδόνας τῶν ὁρέων, αἱ ὁποῖαι ὑπέρεκκενται τῶν ἀγρῶν τοῦ ὠκεανοῦ.

Με φρίκην ἀναλογίζομαι, ἐκεῖ ἐπάνω ποῦ εἶμαι, τοὺς γήινους τάφους.

Ἐδῶ, οὔτε πηλός, οὔτε σκόληκες, οὔτε σή-
ψις, οὔτε σκότος καὶ — τί εὐτυχία! — ἔδῶ
κανεῖς δὲν ἔρχεται νὰ μ' ἐνοχλήσῃ. Ὁ τάφος
μου δὲν γίνεται τόπος ἐρωτικῶν συνεντεύξεων,
οὔτε λεκάνη κροκοδειλλῶν δακρύων.

Τί δυστυχεῖς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ζητοῦν
νὰ προσπελάσουν εἰς τὰ ὕψη, ἀναρριχῶνται
εἰς τὰ ἀερόστατα καὶ ὅσῳ ψηλὰ ζητοῦν νὰ αἰω-
ρηθοῦν, τόσῳ μετὰ θάνατον τοὺς καταχῶνουν
εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς καὶ ἐπάνω τους σωριάζουν
πυραμίδας μαρμάρων...

Θάνατος ἔδῶ ἀθάνατος!

Εἶμαι πανευτυχής εἰς τὸν παγωμένον, εἰς
τὸν πάλλευκον τάφον μου.

Με χωρίζει ἀπὸ τοὺς βράχους πелώριον
σιρῶμα χιόνος ἀδιαλύτου. Με θυματίζουν
γύρω μου οἱ λευκοὶ ἀτμοὶ τῶν συνέφων, με
χαίρετοῦν, πρῶτον ἀπὸ δλους ἐμέ, αἱ ἀκτῖνες
τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης ἄθερμοι καὶ μελαγχολι-
καί, ἡ αὔρα συνθέτει διαρκῶς τὸν ἐπικήδειον

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ἡ σιγή εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐκδίκησις.

Τὰ ἔργα τῶν χειρῶν δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ
εἶνε πάντοτε προσοδοφόρα, ἀφοῦ αἱ χεῖρες μας
ἔχουν . . . καρπούς.

Εἰς τὴν δόξαν καὶ τὰ σφάλματα θεωροῦνται
προτερήματα· εἰς τὴν μετριότητα καὶ τὰ προ-
τερήματα θεωροῦνται σφάλματα.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐν σωσίβιον εἰς τὴν τρι-
κυμίαν τῆς ζωῆς· τὴν αὐταπάτην.

Ἐπάρχει καὶ ἐν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον χάνει
κανεῖς χωρὶς νὰ τὸ ἔχῃ.

Τὸ μυαλό.

Ἐπάρχουν δολοφόνοι τοὺς ὁποίους κανεῖς
νόμος δὲν τιμωρεῖ

Εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ σκοτιώνουν . . . τὴν
ὥρα των εἰς τὰ καφενεῖα.

Δίκ.

ὕμνον, πιεσυρίζουν ἐπάνω μου — σύμβολα ὁ-
περηφανείας καὶ ἰσχύος — ἀετοὶ καὶ γῦπες καὶ
κανεῖς ἄνθρωπος, μὰ κανεῖς, δὲν ἔμπορεῖ νὰ
μὲ πλησιάσῃ. Τοὺς ἔχω ἀηδιάσῃ!... Ζῶ εἰς τὸ
ὑψος τῆς γῆς, ἀλλ' ἄνευ συναφείας μετ' αὐτῆς.

Ζῶ εἰς μόνην τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρώ-
πων. Κανεῖς ποτὲ δὲν θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρί-
στησιν νὰ ἀντικρύσῃ, νὰ ψαύσῃ, νὰ ἀηδιάσῃ,
νὰ οἰκτείρῃ τὰ κόκκαλά μου. Θὰ εἶμαι πνεῦμα,
ἀλλὰ καὶ σῶμα τὸ ὅποιον, αὐτὸ τὸ ἴδιον ὅπως
καὶ ἐν τῇ ζωῇ, ἀναλλοίωτον, μέσα εἰς τοὺς
αἰωνίους πάγους, θὰ ἀποτελέσῃ τὸν ἀνδριάν-
τα μου.

Καὶ τότε θὰ ἔμπορῶ θνήσκων—πρὶν ἀφυ-
πνισθῶ—νὰ κραυγάζω:

«Πεθαίνω. Ἀλλὰ μακρὰν μου, ὦ ἄν-
θρωποι!»

Κοι διὰν ἀναστῆθῶ ἀπὸ τὴν σάλπιγγα τῆς
Δευτέρας Παρουσίας θὰ φωνάξω μὲ νέαν φω-
νὴν:

«Ἐπέθανα καὶ ἐλησμόνησα τοὺς ἀνθρώ-
πους.»

Τί κρῖμα ποῦ ζῶ ἀκόμη!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου
Μ. Σιγροῦρον

Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο ποῦ διαδῶ
κάτι σὰν ἦθελα νὰ βρῶ.
Χώρις ἀρχὴ καὶ τέλος·

κάποια εὐτυχία, κάποια ζωή,
κάτι ποῦ ἐχάθηνε στὴ γῆ
καὶ δὲν θὰ ξαναῖδῶ.

Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο τὸν πλατὺ
βρίσκουμαι ἀκόμη στὴν ἀρχὴ
ἔρμος, δειλὸς καὶ κουρασμένος.

Βλέπω ἓνα μνηῖμα σκυθρωπὸ
στὸ πέραςμά μου σὰν φρουρὸ,
μνηῖμα ποῦ σταυρὸ δὲν ἔχει

οὔτε στεφάνια ἀπὸ λουλούδια·
κι' ὅμως γοργόφτερα τραγοῦδια
σκέπτομε ὅταν τὸ θωρῶ!

Μνηῖμα τὸ στήθος μου, βαθύ
ποῦ στὲς ἀγκάλες του κρατεῖ
πόθους, ἐλπίδες καὶ καῦμούς

μνηῖμα τὸ στήθος μου πλατὺ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

Sapri di Salerno